

SURUVIESTEJÄ JA TISKINALUSTAVARAA

ntamo

Suomalainen julkisuus on alkanut
päättää, mitä se haluaa ja
miten se haluaa. Tämä on
päättäväisyyttä ja voimaa.
Hampaat alkavat liikkua
ja jos on niin pöydän ääressä
politiikka-ainos on aina saatava.
Näkökulma iskelmista ja
Henkinen ja moraalinen
Alkuperäinen tekijä, kukaan
kukaan kun kukaan
voit olla nopea ja
ja alkua huomattiin olevansa
Myrkyt onhan ihmisen
Aina voi valita siistit
ja keltaisen lehdistön
ja mastubaatio rakkaudet
ja jättäisi heidän
koko laulun kaappiin
tunteilla.

SURUVIESTEJÄ JA TISKINALUSTAVARAA

MARKKU AALTO

Hajoamisen syyt (ntamo 2009)

Reilummin blingää viimeiseen hymyyn (Idiootti 2010)

© 2011 Markku Aalto

Sivut 8 ja 14–16 feat. Teppo Paulasto

ISBN 978-952-215-159-9

KANSI

Varpu Eronen

VALMISTAJA

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2011

ntamo

www.ntamo.net

Markku Aalto

SURU-
VIESTEJÄ
JA
TISKINALUS-
TAVARAA

ntamo

I

PAHINTA KAIKESTA
ON RUNOUS

Jos maailma halutaan pelastaa, kauhun tasapaino ei ole yhtään hullumpi idea. Ydinpommien osalta se toimii loistavasti, mutta kirjoissa on se paha puoli, että ne eivät jää hyllyyn vain pelotteiksi. Ihmisillä on halu kokeilla, varsinkin kaikkea, millä voi saada kuuppansa sekaisin.

Tsiisus miten hirvittävää paskaa ja lukijan aliarvioimista koko maailmankirjallisuus! Todellinen mutavyöry mystiikkaa, politiikkaa ja salaseuroja, jatkuvalla ryminällä epäuskottavia tapahtumia, yleistä huurupäisyyttä, historiaa jne. Henkilöhahmojen karmiva paperinohuus johtunee osin siitä, että ne eivät ole mielikuvituksen tuotetta: humanistisesti sivistyneet mutta vaille kunnollista ammattikoulutusta jääneet, ruumiilliseen työhön kykenemättömät kynäniekat ovat raiskanneet minunkin aivoni niin, etten kykene enää keskittymään yhtään mihinkään. Parhaassa mahdollisessa maailmassa minun pitäisi lällätellä loputtomassa psykoosisa suljetun osaston nurkassa, kuola tasaisesti kummastakin suupielestä valuen.

Pahinta kaikesta on runous. Jos päänupissa olisi kaikki kondiksessa, mihin silloin lyriikkaa tarvittaisiin? Aivopieruja, tyhjää sanahelinää vailla sisältöä: aina samat maailmanlopun varoitukset, ”Älä ui tai ihosi sulaa” -huudot virvoittavien vetten äärellä. Vain sairaan mielen fantasioita, mutta pahimpina hetkinä tulee mieleen, että tähän on varmasti jokin järkevä syy.

Jotain runoustyyppistä tuntuu hautuvan aivokopan takaluukussa. Ehkä se on taas jotain apokryfistä tiskinalustavaraa, täysin satunnaista, järjetöntä ja epäjohdonmukaista tekstiä, mutta onhan se hyvä *excuse* sairaille aivoituksille. Hyviä juttuja mm. helvetistä, depressiosta ym. hyvistä aiheista. Ja sit Lostariin Pauliinan, Jarkon, Sinikan, Henriikan, Teemun, Harryn ja Sailan kanssa... Tämä lause on vain provokaatio, mutta tätä mieltii, kun katsoo, miten tätä valtavaa ja kasvavaa ihmismassaa paapotaan.

Ei vaadita mitään, mitä kaikilta muilta kirjoittavilta kulttuureilta vaaditaan, ymmärretään mikä tahansa älyttömyys: eläinten oikeudet, ekologia, rauhanaate, raittius, miesliike, naisliike, itäsuomalaiset alkuperäislehmät, psykoanalyysi, monikulttuurisuus, pyöräily, italialainen jalkapallo, ranskalainen filosofia, abortti, elävä maaseutu, The Smiths, pillu ja sen saanti, peniksen koko, keski-ikä ja sitä myöten kuolema jne.

Uskomattoman törkeä kyynisyys on oma lukunsa, nehän nimenomaan haluavat ”humoristisia tarinoita Lapin kalavesiltä” ja vielä miesten välistä ystävyyttä, harmonian etsintää luonnosta, koettuja ja kestitettyjä vastoinikäymisiä ja sokerina pohjalla perhokalastuksen filosofiaa! Miksi vitussa sisään ei ole menty ryminällä suojaliiveissä ja -kypärissä, kyynelkaasun ja konetuliaseiden voimalla? Tarvittaisiin helvetin kovia, nopeita ja päättäväisiä toimia yleishumaanin paskanlöpinän sijasta, saataisiin siinä rähinässä näkyviin alan harrastajien todellinen psyykinen tila. Toivottavasti jotain siedettävää diagnoosia löytyy, että löytyisi hoitokin.

MITÄ SUOMI LUKEE?

There will be blood... Yks vituhhailee. Paljon laksatiiveja. Paljain jaloin kusiputkan lattialietteessä. Mättö töm töm, auts töks töks! Saunassa perrrrkkhele. Tulink mää jo vai onk tää hoitoainet? Siinä stondaa totuus niin giganttisin kirjaimin, että sortuu pian maa alta ja jättää vain kirjainten yläreunat näkyviin. Ihmetellä sopii, millaisia lauseita niistä sitten muodostuu.

Elävä nykykirjallisuus on puhetta kuolleella kielellä, siinä ei ole iloa eikä sitä elähdytä toivo siitä, että tauottoman nekrologisen vuodatuksen taustalla yhä häämöttäisi jonkinlainen terve kielellinen normaalius. Puheen melodia ja väri huokuvat lempeää suvaitsevaisuutta ja humaania huolenpitoa, ne suorastaan syleilevät maailmaa. Sisältö sen sijaan on kuin ivallisen, katkeran ja kaikesta marisevan vasemmistolaisen hoitotädin nipotusta. Lopussa päädytään aina Amerikan-vastaiseen jankutukseen.

Lukeminen on sairaalloista ajantuhlausta. Se muistuttaa, että elämä ei ole vain järjen suora polku vaan myös mielikuvituksen labyrinthi, saatanallinen katakombi. Onneksi yhä useammat yksilöt ja kokonaiset kansatkin jo tiedostavat, että perkele, mehän katotaan tosittelkkaria jos huvittaa, eikä lueta jumalauta yhtäkään kirjaa! Kirjallisuuden tehtävä on kuitenkin yhä se sama vanha: kertoa meille omilla sanoillamme, keitä me todella olemme. Kirjat ovat suuria suruviestejä, kuin vastasyntyneitten kuolinilmoituksia lukisi.

NÄIN KIRJANI OVAT SYNTYNEET

Runoilijat ovat rohkeita ja hyvännäköisiä. Tosin heillä on sairas kuolemankaipuu. Siis itsemurhapommittaja-ainesta! Näitä herkkänä väriseviä ja helposti katkeroituvia kynäilijöitä tulee perheistä, joissa äidin puolella on rääväsuisia naisia ja yksi noitakin, melko erikoinen ihminen.

Koska on elettävä sellainen elämä, josta syntyy märkäkorvainen wannabe-kirjailija, nuori runoilijakandidaatti jättää koulut kesken ja kärvistelee laitosapulaisena lastenkodissa tai kehitysvammalaitoksessa. Hihaan tarttuvat karunpuoleiset tarinat suodattuvat paperille kahdenkymmenen vuoden mittaisen kirjoitusprosessin aikana: vailla itsesensuuria, mitään tai ketään säästelemättä hän kirjoittaa riipaisevia kuvauksia mm. mummon kuolemasta ja Hansan Hesburgerin vessanpöntöstä. Mitä sairaampaa, sen parempaa: runot, fantasia, shamanismi, anustapit, henkinen kasvu, enkelit... Ehkä voimaannun vielä itsekin niin, että saan kyhätyksi ostoslistaa pidemmän kirjoituksen!

Mulle ainakaan ei kirjallisuus toimi pakopaikkana, vaan just päinvastoin: psykoottinen maailma, jossa vain voimakaimmat, röyhkeimmät ja ovelimmat selviävät hengissä, herkistää ja virkistää ja auttaa minua karistamaan yltäni arjen harmaan pölyn. Myös häiriintynyt solvausten ja rivouksien huutelu kebabkioskin jonossa tarjoaa varteenotettavan mahdollisuuden järjissä pysymiseen kaiken paskan keskellä: yllättävä ja näyttävä äkkikuolema asfalttiviidakossa on toiveita herättävä visio verrattuna jokapäiväiseen koomailuun maidon ja hunajan maassa.

Survivestejä ja tiskinalustavaraa on elämänhallintaopas helvetistä, sairaan hauska ajankuva, jossa Internet-aikakauden kollektiivinen nihilismi kohtaa puhujan henkilökohtaiset aggressiot, narsismin ja paranoian. Markku Aallon (s. 1970) aiempia teoksia ovat Hajoamisen syyt (ntamo 2009, hakukonerunoutta) ja Reilummin blingii viimeiseen hymyyn (Idiootti 2010, omaelämäkerrallista keskeislyriikkaa).

Viihdyttäviä tai kiihdyttäviä tarinoita ja totuuksia ihan tavallisesta suomalaisesta elämästä. Viitteitä työuupumuksesta, läheisriippuvuudesta ja alkoholismista. Tarjolla myös toivottomia epikriisejä ja hyväntahtoista idiooteilta varastettuja lohdullisia mietelauseita. Ilmastomuutoksen torjumiseksi ehdotetaan, että tapetaan kaikki ihmiset. Heureka! Tätä se on, elämänhallinta parhaimmillaan.

